

El terrorisme anticatalà

I

EL CASTIG DE CATALUNYA

Del terrorisme crònic que Barcelona pateix, certs diaris de Madrid en diuen "el terrorismo catalán". Però, no solament aquest terrorisme no és català, sinó que és anticatalà. Es produeix damunt el territori de Catalunya. Però no és de Catalunya, sinó que va contra ella.

Va contra Catalunya el terrorisme actual de les pistoles, com hi anava abans el terrorisme de les bombes. Fa trenta anys que Barcelona és travessada cruelment per totes les espases del dolor. S'ha fet remarcar, en un document de les entitats barcelonines, que les manifestacions del terrorisme sistemàtic van començar ací poc després de l'Exposició Universal de l'any 1888. Aleshores estava la capital catalana en plena expansió meravellosa. I qualsevol diria que amb els esclats del terror es volia deturar la seva creixença.

"Barcelona s'ha fet massa gran." Això és el que pensa, i fins de vegades diu, certa gent que no ens vol bé. Es famosa aquella anècdota del personatge foraster que, contemplant Barcelona des del cim del Tibidabo, s'exclamà, alarmat: "Cómo hemos dejado crecer eso!"

Barcelona ha crescut, és veritat. Però a despit de molts "germans" peninsulars. Ha crescut i creix encara. No ho pot impedir la tragèdia del terrorisme. Al cap de trenta anys de martiri, Barcelona, assotada per les tempestats socials, esqueixada per les lluites de sang i de mort, es dreça, viva i forta, trobant en el dolor un nou estímulo per a la vida. I ara ja sembla que el suplici del terrorisme sigui, no pas un recurs per arruïnar-la, puix que s'ha provat que no pot aconseguir-se la seva ruïna, sinó un càstig venjatiu que li infligèixen els enemics per la resistència vital de la gran ciutat.

II

LES TRES OFENSIVES

Contra Catalunya, lligada i desarmada, actuen ara tres ofensives combinades: la dels terroristes, la dels governants de Madrid i la de la Premsa anticatalana. Sovint coincideixen significativament els cops de les tres ofensives rancunioses.

No hi ha amor per a Catalunya. Ni amor, ni pietat. L'espectacle de la tragèdia que sofrim no serveix per atenuar l'odi dels enemics nostres. Com més caiguts i atribulats ens veuen, amb més sanya ens burxen el cos i ens martiritzen l'ànima. Ens veuen patir, i s'adonen que estan en perill la vida i l'honra de la ciutat i de la nació. Però ni en els moments més dolorosos del drama senten el nostre martiri. Al contrari: aprofiten els períodes més violents per abocar-nos damunt les acusacions denigrants i per atiar les fúries contra Catalunya.

Un dia es tira contra el nostre patrimoni material, l'altre dia es tira contra el nostre patrimoni espiritual. La riquesa i la llengua del nostre poble són igualment odiades pels enemics. Ens volen pobres i esclaus. Ens volen prendre la riquesa que havem elaborat amb el treball i l'idioma que és

l'expressió del nostre esperit i el segell de la nostra noblesa.

La triple ofensiva va contra les nostres vides, contra la nostra riquesa i el nostre treball, i contra la nostra ànima. Els pistolers barcelonins formen una divisió de l'exèrcit enemic. Aquest exèrcit, que de fet té un front únic i potser un comandament únic, es parteix la feina. Cada divisió té assenyalat el seu objectiu corresponent. Pistolers, governants i periodistes, tots són uns, pràcticament, en l'obra anticatalana.

Si només ens volen martiritzar, podran seguir per algun temps l'obra sinistra. Però si esperen la nostra rendició, s'equivoquen perillosament. Ni amb pistoles, ni amb disposicions de govern, ni amb campanyes de diari, ens faran renunciar al nostre caràcter i al nostre ideal de catalans. Som i serem gent catalana, a despit dels assassins, a despit dels ministres i els governadors, a despit dels polítics i els periodistes. Som i serem gent catalana, i ho serem més cada dia. I quan ho siguem tant com ho havem d'ésser, podrem plantar cara decidivament i victoriosa a tots els enemics del nostre cos i a tots els enemics de la nostra ànima, que ara ens acusen, ens escarneixen, ens deshonren i ens cacen a trets.

III

LA MALEDICCIÓ I LA REDEMPCIÓ

El terrorisme anticatalà ve, més que d'una acció, d'una omisió. L'Estat no organitza directament el terror. Però el deixa organitzar. S'inhibeix davant la tragèdia de Barcelona. Reté en les seves mans els instruments del poder públic que són necessaris per extirpar la malura. Ni els fa servir, ni permet que se'n serveixin els altres. I mentrestant la carn nua de la ciutat sofreix sense defensa les incessants burxades dels urbicides.

Oh, però no és solament la creixença material, el progrés demogràfic i econòmic, allò que es castiga amb la bàrbara pena! Es també la creixença espiritual, i més que res la independència moral que ha aconseguit Catalunya. Hi ha qui comprèn que el nostre poble li ha fugit, que l'ànima catalana s'ha escapat de la presó històrica on l'havien reclosa, i que això no té ja esmena ni remei. I per enterbolir el goig de la personalitat nacional retrobada, ve el turment del terrorisme. Crida la veu de l'odi: "Tu no ets ja meua, i he perdut el teu cor per sempre més. Però et faré patir!"

Aquesta és la maledicció que pesa damunt Catalunya i damunt Barcelona. Aquesta és l'explicació secreta i veritable de les nostres desventures. El crim que no ens perdonen, és la nostra tenacitat a viure i a ésser catalans, a treballar i a fer-nos rics pel treball, a ésser lliures i a fer-nos grans per la llibertat.

La nostra salvació, catalans, està en nosaltres mateixos. Canvis de Govern i de governador, decrets i lleis, estats excepcionals i estats normals, manera suau i manera forta, tot això són jocs de l'enemic en el nostre jardí dels suplicis. Cal destruir el malefici que les bruixes llunyanes han posat damunt la nostra pàtria i damunt la nostra ciutat. Diguem, valents, les paraules màgiques, les paraules redemptores: llibertat de la Nació.